

CLINICAL SEXOLOGY

VASILE NIȚESCU

SEXOLOGIE CLINICĂ

Colaborator, coautor al capitolului 7
este domnul conf. dr. Dan Voinea.

EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE
București, 2009

PREFAȚĂ

Volumul titrat sub denumirea de „Sexologie clinică” al domnului conf. dr. Vasile Nițescu cuprinde inevitabil procese biologice de o deosebită importanță și actualitate, oferind date fundamentale în înțelegerea fiziopatologiei sistemului reproductiv. De asemenea, într-o manieră foarte didactică arată complexitatea interrelațiilor neuroendocrine ale organelor genitale în cadrul relației sexuale interumane, după realizarea sexualizării organismului uman.

Într-o formă riguros științifică, și pe baza unor cercetări originale proprii, autorul având un fond documentar conceptual de mare interes și utilitate, descrie și tipologia activității sexuale, actul sexual în anumite circumstanțe fiziologice și patologice sau factorii endogeni și exogeni care influențează sexualitatea. Enumerarea în foaia de observație, pe care a conceput-o și care cuprinde datele clinice și paraclinice necesare diagnosticului tulburărilor actului sexual la femeie și bărbat, constituie un sprijin real necesar tuturor medicilor și nu numai. Într-o concepție proprie autorul prezintă și clasificarea deviațiilor sexuale pe baza criteriilor ce privesc comportamentul sexual al persoanei în mediul social. Diferențierea patologiei sexuale pe baza etiopatogeniei afecțiunilor genitale sau extragenitale reprezintă un concept nou în înțelegerea disfuncțiilor sexuale și situează mai precis locul lor în ceea ce privește diagnosticul, prognosticul, și mai ales tratamentul curativoprofilactic.

Prezentarea formelor de sexualități aberante moral, degradante prin libertinaj și perversiuni sexuale în afara normalului și a procreerii ca formă de satisfacere a unor impulsuri ludice, patologice este binevenită într-un moment de exacerbare publicitară a formelor vulgare sexuale.

Ca rezultat al unui remarcabil efort, această valoroasă monografie apărută în premieră pe plan național oferă un documentar științific inedit și complex al problemelor de fiziologie și patologie sexuală care trebuie să fie realizate la nivel superior în specia umană. Cartea completează date științifice de fond, servind la o bună documentare în specialitate.

Academician Leon Dănăilă

Prostituția

Constă în realizarea unui raport sexual pentru a obține o răsplată (raportul sexual sau sentimentul de dragoste care se vinde).

Istoric

Se practică din cele mai vechi timpuri, când bărbatul, în dorința satisfacerii „nevoilor trupești” a observat că poate folosi slăbiciunea sau tentația femeii, căreia i-a oferit, în semn de mulțumire și răsplată, vânat, pește sau fructe, pe care aceasta nu le putea obține ușor. Acest tip de relație a constituit începutul prostituției, respectiv prostituția simplă.

În perioada preistorică, în temple (cum era cel înălțat zeiței Venus) slujeau preotese frumoase, care își ofereau trupul vizitatorilor străini ce făceau daruri însemnate zeilor. Această formă constituie prostituția

sacră, fiind preferată de vizitatori și negustorii bogați, navigatori sau diverse persoane. Mai mult, în Babilon legea lui Nemrod obliga femeile să se prostitueze cel puțin o dată în viața lor, pe altarul zeiței Milita (Venus), iar în Armenia, cultul zeiței Anaitis impunea ca preotese și preoți să ducă o viață libertină în „pădurile sacre”, cu străinii călători, în cinstea zeiței. Menționez că, așa cum bărbatul a realizat cultul pentru Venus, și femeia a creat cultul pentru Adonis, transformat mai târziu în cultul pentru Priap.

S-a mai practicat prostituția ospitalieră, în care gazda oferea străinilor patul și femeia sa, conform legii sfinte a ospitalității. În timpul Republicii Romane, existau femei întreținute și femei publice. La Roma se practica prostituția publică de către autohtone sau străine „*peregrinae*”, prostituatele fiind persoane simple, ignorante, sau inteligente și rafinate ca Acca Laurentia sau Flora, care au constituit serbările lubrice, ca cele „Lupercale” și „Floralile”, în care deosebirile sociale dispăreau. În timpul serbărilor saturnale sau a celor 6 zile a Floralilor, spectatorii deveneau actorii prostituției particulare, în care patricienii stimați pentru înțelepciunea lor dădeau frâu pornirilor erotice, rezolvând dorințele lubrice printr-un libertinaj excesiv, orgiile făcându-se cu fast legendar. Cu acest prilej, se făceau și numeroase concesii, ca abrogarea de pedepse, anularea de datorii, reducerea diferenței dintre clasele sociale. Concesiile și starea de sărbătoare creau condițiile vieții libertine, practicate în piețe și grădini publice. În timpul romanilor, curte-zanele erau împărțite în „femei publice” și „femei întreținute”, denumiri prezente și azi. În anumite case de prostituție sau în cele bogate particulare se practica și prostituția masculină.

Prostituatele oficiale (cele înregistrate) plăteau oficialităților „*licentia stupri*”. Ca și acum, prostituatele aveau o îmbrăcăminte sumară, aparte, și mișcări lascive, atrăgând atenția. Clienții se „rezolvau” la domiciliu, în lupanare, grădini publice, păduri, pe malul râului sau porticolul templelor, în apropierea cazărnilor sau a băilor publice, care în incintă aveau „paturi de odihnă”. Prostituatele puteau fi întâlnite pe străzi moderne, la colțuri de stradă, în taverne, băi publice sau parcuri. Femeia arăta palma, bărbatul degetul și târgul era făcut. Interesant este și faptul că încă de pe atunci se știa empiric să se evite sarcina și bolile „femeiești”. Moravurile erau libere și în Grecia Antică, unde Strabon descrie cum doamne onorabile așteptau pe plajă venirea marinarilor străini, care își risipeau aurul pe amorul care se vindea. Hetairele erau curtezanele de lux, iar „târfele de temple” cele obișnuite. În scrierile lui Hipocrit sau Moschion sunt menționate și metode de igienă, ca și tratamentul unor boli „lumești”. Pentru stimularea erotică se foloseau extracte de plante cu administrare orală sau locală. Dacă prostituatele

nu respectau obligațiile legale, acestea erau pedepsite prin biciuire, expunere în public la stâlpul infamiei, fixarea unei tăblițe pe spate, raderea sau arderea părului de pe cap, închiderea într-o cușcă, marcarea cu fierul roșu pe frunte sau pe membre.

Cadrul organizat al prostituției se pare că a apărut în jurul anului 1250 î.e.n. când casele de prostituție intră sub controlul autorităților, oferind statului un venit substanțial.

În Evul Mediu, prostituția era acceptată ca o fatalitate, obligând prostituatele să locuiască în anumite cartiere, pe anumite străzi sau să poarte anumite veșminte. Cu toate că unele reforme (cea a lui Luther, a lui Ludovic cel Sfânt) au încercat îndepărtarea prostituției, aceasta s-a perpetuat în timp până în zilele noastre, fiind determinată în afara contextului psihologic și în mare măsură de incapacitatea societății de a oferi un mijloc de existență, de mizerie și lipsă de educație. Creștinismul a arătat intoleranță față de prostituție și a dezvoltat prin religie norme de acuzare a oricăror forme de „plăcere sexuală”, care aparțin „diavolului”, femeia fiind considerată inferioară. În țările civilizate majoritatea prostituatelor provin din imigrante. Acestea, ca și prostituții, se închiriază sau se vând în schimbul unor sume de bani, neexistând iubire, afecțiune reciprocă sau alt element de umanizare a acuplării interumane. În cartierul „lampionelor roșii” (Amsterdam) se găsesc, pentru toate gusturile și fanteziile sexuale pe care vrei să le întreprinzi, negrese, mulatre, albe, europene, asiatice, slabe sau uriașe, înalte sau scunde.

Descriere

Prostituția se practică legal, admisă de societate, fiind bine controlată sau ilegal, necontrolată, acolo unde nu este agreată de lege. Prostituata sau prostituatul oferă partenerului(ei) posibilitatea satisfacerii rapide a dorinței și plăcerii sexuale pentru care obține venitul material dorit, singura motivație a raportului sexual. Satisfacerea nevoilor sexuale nu consumă timp, tarifele sunt exacte sau se poate negocia. Prostituata nu are reținerere în efectuarea actului sexual. În acest caz, actul sexual nu vizează procreerea.

Prostituția este considerată în societate ca degradantă, nedemnă și înjositoare, prostituata(ul) trebuind să fie la dispoziția și bunul plac al celui care plătește, indiferent de comportamentul și conformația fizică a acestuia. Încă din antichitate prostituata avea reputația rușinii care se atașa numelui său. Prostituția există oriunde în lume, la ambele sexe, la hetero- și homosexuali, îmbrăcând aspecte complexe. O categorie aparte o reprezintă prostituția infantilă, în care cei care tutelează minori îi obligă pe aceștia la practicarea prostituției.

